

De laatste archipel

De laatste archipel

Martinus Eisenga

© 2023 M. Eisenga / Uitgeverij U2pi

Titel: De laatste archipel

Auteur: Martinus Eisenga

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 974 0

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1

In de gang doe ik m'n rugzak om en maak voorzichtig de heupgordel vast. Dan open ik de voordeur en ga naar buiten. De deur draai ik op slot en ik leg de sleutel op het muurtje van de stoep. Iedereen kan de sleutel vinden en is vrij om naar binnen te gaan. Ik ben immers niet van plan om hier ooit terug te komen.

Dan stap ik van de stoep en loop de straat in. Ik kijk niet achterom. Het is nog vroeg in de morgen en behoorlijk fris. Toch lijkt het een mooie voorjaarsdag te worden.

Op een krantenbezorger na kom ik niemand tegen in het dorp. Langs het kanaal loop ik het dorp uit en ik zie koeien in de ochtendmist in de weilanden. Er zingen vogels. Ik kijk op m'n horloge en zie dat het kwart over vijf is.

Door een weiland loop ik een eindje langs het kanaal. Ik krijg natte voeten, maar het hindert me niet. Dan kom ik bij een plek waar de rietkraag wat opengebogen is. Er ligt een polyester roeiboot. Ik stap in de boot en ga op het bankje zitten. Met een roeispaan duw ik voorzichtig de boot van de wal en ik doe de roeispanen in de houders. Ik begin rustig te roeien, eerst een poosje dicht langs de wal.

Er komen een paar futen uit het riet tevoorschijn. Ze hebben jongen onder hun venkleed. Het is een prachtig gezicht.

De mist begint al snel op te lossen en de zonnestralen strelen het kalm kabbelende water. Ik roei lekker door en droom wat weg. Ongemerkt drijf ik af naar het

midden van het kanaal, om plotseling op te schrikken van een sloopshoorn. Zo snel mogelijk roei ik richting wal en ik weet nog net een aanvaring te voorkomen. Vanuit m'n ooghoek zie ik iemand in de stuurhut van het binnenvaartschip naar z'n voorhoofd wijzen. Ik kijk maar gauw de andere kant op en laat de boot in het riet glijden. Gelukkig komt m'n hart weer tot rust. Ik weet nu dat ik beter op moet letten. Ik ben met grootse plannen op weg gegaan en binnen een paar honderd meter valt alles al bijna in duigen, denk ik wat wrang.

Na een poosje ga ik weer verder. Wel blijf ik wat krampachtig langs de walkant roeien. Het gaat minder onbevangen, maar na een tijdje keert m'n stemming toch weer ten goede en begin ik zelfs vrolijk te fluiten. Het is ook bijna onmogelijk om niet blij te zijn in zo'n prachtige omgeving; met heerlijk weer bovendien. De zon schijnt namelijk volop en ik vergeet het voorval dan ook al snel en roei er lustig op los.

Ik weet dat ik nog een paar uur moet roeien om bij de rivier te komen, maar tijd speelt voor mij geen rol meer. Me haasten heeft dan ook geen enkele zin. Beter is het te genieten van het moment, en dat neem ik me dan ook voor.

Zo roei ik in een kalm tempo verder en ondervind gelukkig geen problemen meer. Wel passeren geregeld boten, maar ik blijf netjes langs de walkant en daardoor heeft niemand last van mij. Soms zwaait er iemand vanaf een pleziervaarttuig en groet ik vrolijk terug. M'n goede humeur is helemaal terug.

Op den duur krijg ik toch vermoeide armen. Als ik op

m'n horloge kijk, schrik ik, want het is al half twaalf. Ik besluit even aan te leggen en een boterham te eten. Als ik een kleine opening in het riet zie, 'parkeer' ik daar de boot door de voorkant tegen de wal te laten glijden. Ik haal de roeispanen uit de houders en leg ze in de boot. Dan draai ik me om en pak het touw aan de voorkant en spring op de wal. Ik bevind me nu in een weiland met koeien. Uit m'n rugzak haal ik een meegenomen tentharing en druk die stevig in de grond en knoop het touw eraan vast. Uit een zijzak van m'n rugzak haal ik een boterham en smikkel die lekker op. Dan ga ik met m'n hoofd op de rugzak liggen en sluit m'n ogen. De zon schijnt lekker op m'n gezicht. Ik doezel even weg. Als ik na een poosje weer wakker word en m'n ogen open, zie ik vlakbij koeienpoten. Als ik opkijk zie ik een paar koeien mij trouwhartig aankijken. Een meter bij mij vandaan ligt een grote vlaai. Er zitten muggen op. Wat moeizaam kom ik overeind en doe m'n rugzak weer om. De koeien doen een stap achteruit, maar blijven mij aankijken. Eenmaal weer in de boot vaar ik kalm verder en bereik na een tijdje een brug. Ik hoor een bel en zie als ik me omdraai een rood licht. De brug gaat omhoog. Ik leg de boot stil aan de kant en wacht tot er een paar schepen zijn gepasseerd. Voor de slagbomen op de weg zie ik auto's staan. Dan gaat de brug weer naar beneden en zie ik dat de auto's weer beginnen te rijden. Nu pas roei ik onder de brug door. Na weer een eind te hebben gevaren kom ik uit bij de rivier. Ik weet dat de stroming in de rivier veel sterker is dan in het kanaal en ben uiterst voorzichtig.

Gelukkig weet ik zonder brokken op de rivier te komen, maar ik heb wel grote moeite om aan de kant te komen en te blijven. Aan de kant is de stroming veel minder sterk, maar daar moet ik opletten niet tegen een krib te varen. Gelukkig gaat het allemaal goed en roei ik verder, totdat het wat begint te schemeren.

Als ik om me heen kijk of er een geschikte plaats is om te overnachten, ontdek ik een eind verderop een bunkerstation. Ik besluit erheen te roeien.

Daar aangekomen zie ik op het aangrenzende terrein een aantal lege olievaten liggen. Ik roei een eindje terug en leg de boot vast. Als ik heb vastgesteld dat niemand mij kan zien, sluip ik voorzichtig naar de vaten. Tussen m'n armen kan ik een vat optillen. Ik breng twee vaten naar de boot. Het is gelukt zonder gezien te worden. Dan haal ik een bundel plastic draad uit m'n rugzak en snijd er met m'n zakmes met de nodige moeite twee stukken af. Het lukt me de vaten aan weerszijden van de boot te bevestigen. Nu heb ik 'stevige' drijvers aan m'n boot.

Het is ondertussen al behoorlijk donker geworden. Ik laat de boot waar hij is en loop een eindje langs de rivier. Als ik bij een weiland kom, klauter ik over het hek en ga in het gras zitten. Ik doe m'n rugzak af en haal m'n slaapzak eruit. Het is al behoorlijk fris geworden. Ik kruip in de slaapzak en haal nog een boterham uit m'n rugzak. Die eet ik lekker op. Dan stop ik de rugzak bij me in de slaapzak en sluit de capuchon lekker strak af. Het duurt niet lang of ik ben lekker warm. Ik hoor koeien grazen en herkauwen. Er komen een paar nieuwsgierig dichtbij. Het geeft me een vredig gevoel.

Als ik op m'n horloge kijk blijkt het halfelf te zijn. Ik besluit de volgende morgen in alle vroegte te vertrekken. Ik wil niet te veel opvallen met m'n 'wonderlijke' boot. Ook weet ik dat ik in ongeveer twee uur bij het estuarium van de rivier kan zijn. Vanaf daar zal ik me de zee op laten drijven.